

MIODRAG
KARADŽIĆ
**URNE
BESNE
KOMEDIJE**
I JEDNA BOLNA PRIČA

■ Laguna ■

Copyright © 2017, Miodrag Karadžić
Copyright © ovog izdanja 2017, Laguna

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**URNE
BESNE
KOMEDIJE**
I JEDNA BOLNA PRIČA

Sadržaj

Đekna još nije umrla, a ka' će ne znamo	9
Prva bračna noć	43
Ču ja ljubomoran	77
Zlatni lančić od bižuterije	109
Tazbina	135
To kad uvati ne pušta	159
Zašto volim svoju domovinu	189
O autoru	199

ĐEKNA JOŠ NIJE UMRLA, A KA' ĆE NE ZNAMO

Ličnosti:

1. Radosav
2. Miladin – otac mu
3. Joka – majka mu
4. Ljeposava – žena mu
5. Milijana – kćer mu
6. Joksim – komšija
7. Mališa – komšija

RADOSAV (diktira kćerci pismo): Piši, Milijana, vako:
Sine Mišo! Ja ne viđeg veće budale od tebe, koja radi
više protiv sebe, do tebe! Uči, sigurno nijesi doslen,
uči il mi se nemoj pomaljat na oči! Vrti glavom, sine,
koliko ti drago! Moš mahat do ujutru. Ovo ne piši.
Ako se pomoliš bolje da se nijesi pomaljo. Ovo piši:
Svi smo ođe uglavnom dobro i zdravo, koje i tebe
želimo, takode, na isti način. Svi su te se ođe uželje-
li, a ja nijesam bog zna koliko. To da znaš! Šiljem ti
ove pare, pa preturi do prvog nekako... Ovo ne piši:
Znam da je malo, a oklen mi više? Ovo piši: Šiljem ti
ig, ima dosta, a ti uči, inače što si se upisivo kad ne
učiš? Nemoj da ne učiš! Milava se otelila, mašala, pa
sad imamo još i vočića Zekonju! Aj, zdravo! Tvoj otac
Radosav. Jesi li napisala?

MILIJANA (ponavlja): Tvoj otac Radosav. Jesam.

RADOSAV: E tako...

MILIJANA: Mogu li mu i ja dopisat dvije?

RADOSAV: Ima li će stat?

MILIJANA: Ima, ima!

RADOSAV: Onda dopiši.

(PAUZA)

RADOSAV: Jesi li dopisala?

MILIJANA: Jesam.

RADOSAV: Nu pročitaj šta si mu napisala?

MILIJANA: Evo. Dragi brale Mišo, grli te i ljubi tvoja
sestra Milijana po sto puta.

RADOSAV: Posjeti ga da uči.

MILIJANA: Oklen, tata, znaš da ne uči?

RADOSAV: To znam, a oklen znam, ne znam.

MILIJANA: Brzo će on amo.

RADOSAV: Ne uči, bogomi... Á se ne javlja, znam da ne
uči. Da uči, javio bi se on.

MILIJANA: Možda uči, pa nema kad...

RADOSAV: Dopiši: Možda, sine, nemaš kad da se javiš,
a za to te sram bilo! Jesi li dopisala?

MILIJANA: Nijesam.

RADOSAV: Što?

MILIJANA: Javiće se on...

RADOSAV: Dopiši kako ti reko, a reko ti: možda, sine
nemaš kad da se javiš, a za to te sram bilo!

(PAUZA)

RADOSAV: Jesi li dopisala?

MILIJANA: Jesam.

RADOSAV: E, tako... sad ga oliži i turi pod guzicu da se
zalijepi.

MILIJANA: Što?

RADOSAV: Ne upituj, no radi kako ti se reče! Šiljem pare
u njega, eto što. I nemoj, kad ga turiš pod guzicu, da se

šećeš tamo-amozgužvaće se. Nemoj da se rgaš, moš s mirom dva minuta!

MILIJANA: Dobro...

RADOSAV: Da sam bliže, ko što nijesam, otišo big na vakultet da mu vidim ocjene, a vako... sjedi i čekaj. Doklen je bio u srednju školu, lakše mi je bilo. Mogo sam skoknut svake nedelje...

MILIJANA: Jesam li dosta sjedela?

RADOSAV: Jesi. Nu mi to pismo, da viđu... vide li se pare, zaboga?

MILIJANA: Ne vide.

RADOSAV: Danas Joksims ide u Šavnik, pa će ga odnijet.

Sjećaš li se, napisag li mu da uči?

MILIJANA: Piso si mu.

RADOSAV: Jesam li, zaboga?

MILIJANA: Jesi.

LJEPOSAVA (ulazeći): Jopet pripeklo, sve sagore! Niđe daška vjetra.

MILIJANA: Mi napisasmo Mišu pismo...

LJEPOSAVA: Jeste li ga zapečatili?

MILIJANA: Jesmo.

LJEPOSAVA: Kuj ga zapečatiste bez mene?

RADOSAV: Što?

LJEPOSAVA: Šćela sam detetu turit dvije jabuke...

RADOSAV: Drugi put dođi kad je vakat, pa turaj šta oćeš.

LJEPOSAVA: Šta ste mu pisali?

MILIJANA: Tata ga je sjetovo da uči.

LJEPOSAVA: Jopet?

RADOSAV: Nijesam mu prošli put pominjo knjigu, više no jesi li ti.

LJEPOSAVA: Jesi, svaki put isto.

RADOSAV: Za drugo je sam sjetovan. Da mu napišem da ne uči, odma bi me poslušao.

LJEPOSAVA: Samo nek je on mene živ i zdrav...

RADOSAV: I nek uči.

LJEPOSAVA: Samo nek je on mene kako valja.

RADOSAV: Ništa mu falit neće ako uči!

LJEPOSAVA: Dočekala majka, blagoš majki, samo što vojnik nije.

RADOSAV: Nek uči, Ljeposava, nek uči, u vojsku može svak!

JOKA (ulazeći): Sve sagore!... kako je to pismo?

MILIJANA: Piso tata Mišu.

JOKA: Što mi ne rekoste?

RADOSAV: Što, majko?

JOKA: Da turim đetetu za duvan.

RADOSAV: Ne puši on, majko.

JOKA: Nema mu po kome doć da ne puši.

RADOSAV: Nije doslen pušio...

JOKA: Nije doslen ni studenat bio, Radosave. Turila big mu ja, nek mu se nađe, za svaki slučaj. Može bit propuši...

RADOSAV: Što nijesi prije rekla?

JOKA: Nijesam čula da ste mu pisali.

RADOSAV: Imala si kad, majko, sad je zapečaćeno, evo vidi.

JOKA: A šta si mu piso?

RADOSAV: Samo sam mu reko da ga svi pozdravljamo i da ne možemo iščekat ka će doć.

JOKA: Jesi li mu prijetio?

RADOSAV: Ne vala, više no jesi li ti.

JOKA: Svaki si mu put doslen piso da ne doodi, ako ne uči. Ne vjerujem da si i sad preskočio.

RADOSAV: Sad nijesam, pitaj koga oćeš.

JOKA: Znam ja tebe. Svaki mu put isto pišeš.

RADOSAV: Sad sam obrnuo, majko, pa sam ga samo malo sjetovo...

JOKA: Aj ga, Milijana, otpečati, pa pročitaj.

RADOSAV: Nemoj, majko, izbucaće se pare.

JOKA: Znači, prijetio si mu.

RADOSAV: Jesam malo. Zauvar je...

JOKA: Samo ga ti, Milijana, otpečati.

MILIJANA: Oću li, tata?

RADOSAV: Nemojte ovo otpečaćivat, pa mu vi pišite drugo. Pišite mu šta goj očete.

LJEPOSAVA: Nećemo vala drugo, no svi najedno. Nije-smo se još dijelili.

RADOSAV: Nemojte za ovi put... sad mu treba jedno vako.

JOKA: Otpečati ga ti, Milijana.

MILIJANA: Oću li?

RADOSAV: Nemoj, majko, misliće da nam nije stalo da uči.

JOKA: Zgranuće mi se dijete, vazda mu prijetiš.

LJEPOSAVA: Blagoš majki kad on završi za doktora...

JOKA (instinktivno): Blagoš i babi...

RADOSAV: Samo mu vi pišite kako očete. Neće onda, časti mi, ni medecinska sestra bit.

JOKA: Otpečati ga, Milijana.

MILIJANA: Oću li?

RADOSAV: Nema de u njega, majko, više ništa stat. Nema se više de slovo zabos. Ne big ja branio da se otpečati da ima mjesta za vas. I ja big bio sretan da mu se svi javimo najedno, a sad nema mjesta, evo pitajte Milijanu.

JOKA: Ima li, Mišure?

MILIJANA: Ima s druge strane papira.

RADOSAV: Eto ču li? Ako mu napišemo i s druge strane, neće dijete znat oklen treba počet da čita, pa će mu se zamantat u glavu. Oće, časti mi.

MILIJANA: Znaće, šta neće znat?

RADOSAV: Vuče li ko tebe za jezik?

MILIJANA: Ne niko...

RADOSAV: Nemoj da te ja povučem!

JOKA: Radosave, sine, sram te bilo! Šta si mi napo na unučad, ko da su kopiljani, a ne moja deca!? Otpečati ga ti, Milijana, da ja vidim šta mi piše Mišu.

RADOSAV (molećivo): Nemoj, majko...

JOKA: Dobro, dobro... Sa će se vrnut Miladin, pa ćeš ti to njemu sve reć.

RADOSAV (bespomoćno): Dobro, otpečati ga.

MILIJANA: Otpečatila sam ga.

JOKA: Aj, čitaj.

RADOSAV: Mora li, majko, na glas?

JOKA: Oćemo li je čut ako bude u se čitala?

RADOSAV: Ne.

JOKA: E, onda mora na glas. Ajde, Milijana.

MILIJANA (čita): Sine Mišo! Ja ne viđeg veće budale od tebe, koja radi više protiv sebe, do tebe!

JOKA (prekida čitanje): Uuu!... Sram te bilo, Radosave!

MILIJANA (nastavlja): Uči, sigurno nijesi doslen, uči il mi se nemoj pomaljat na oči!

JOKA (prekida čitanje): Uuu!... Stid te bilo od guzice, Radosave!

MILIJANA (nastavlja): Vrti glavom, sine, koliko ti drago...

RADOSAV (prekida iznenađeno): Šta to veliš, Milijana?

MILIJANA: Tako piše u pismo.

JOKA: Samo ti, Mišure, čitaj.

MILIJANA (nastavlja): Svi smo ođe uglavnom dobro i zdravo, koje i tebe želimo, takođe, na isti način.

JOKA (instinktivno prekida): Od boga mu zdravlje!

MILIJANA (nastavlja): Svi su te se ođe uželjeli, a ja nije-sam bogzna koliko...

JOKA (prekida): Uuu!... Da se prekrstim...

LJEPOSAVA: Evo se i ja krstim.

MILIJANA (nastavlja): To da znaš!

JOKA (prekida): Znale te kraste po glavi, sine Radosave!

MILIJANA (nastavlja): Šiljem ti ove pare, pa preturi do prvog nekako. Znam da je malo, a oklen mi više?

JOKA (prekida): Prve dvije-tri ljucke riječi.

RADOSAV: To sam reko da ne pišeš.

JOKA: Jesi, slobodno. Koja mu goj ljucka odleti, on je precrta! Nastavi, Mišure.

MILIJANA (nastavlja čitanje): Šiljem ti ig, ima dosta, a ti uči, inače što si se upisivo kad ne učiš?

JOKA (prekida): Samo prijetiš. Prijetiš li, prijetiš. Bi reko: sila!

RADOSAV: Ovo je prvi put...

MILIJANA (nastavlja): Milava se otelila, mašala, pa sad imamo još i vočića Zekonju!

JOKA-LJEPOSAVA (instinktivno u glas): Mašala!

MILIJANA (nastavlja): Aj, zdravo! Tvoj otac Radosav.

JOKA: Ovo mu slat nećemo! Ne, Radosave, sram te bilo! Piši drugo!

RADOSAV: Šta drugo da pišem?

JOKA: Priupitaj ga kako je, priupitaj ga je li gladan, priupitaj dijete čami li bez nas.

RADOSAV: Aj ti majko prva piši, pa ću ja iza tebe.

JOKA: Aj, Mišure, uzmi drugi lis, pa piši.

MILIJANA: Uzela sam.

JOKA: Piši vako: Dragi, mlogo uželjeni sine Mišo. Budalu ko što je tvoj otac, moj sin Radosav, još nijesam sretala! Ne, oči mi! Sram ga bilo! U prvo pismo mu je jedino tačno da je Milava otelila vočića Zekonju, mašala! Samo se ti nama živ vrni, mlogi doslen nijesu. Šiljem ti ovu crkavicu... Ne viri, Radosave, koliko ću mu poslat, ne viri, virio manit...

RADOSAV: Nijesam, majko, no mi glava ode slučajno...

JOKA: Će sam stala, Mišure?

MILIJANA: Stala si kod: šiljem ti ovu crkavicu...

JOKA: Nastavi: šiljem ti ovu crkavicu... Pidrži mu glavu na tu stranu, Ljeposava, vas se iskrivi.

RADOSAV: Vala me baš ne zanima, pa da ćeš mu poslat sve to što ti je u ruku.

JOKA: Nastavi, Mišure: šiljem ti ovu crkavicu, nek ti se za duvan nađe.

RADOSAV (prekida): Ima tun najmanje da dvojica puše...

JOKA: Koliko je, viđet nećeš, sad kad bi provrečo.

RADOSAV: Ko da mene to zanima... Evo sad da mi rečeš, od prve big zaboravio.

JOKA: Nastavi, Milijana, vako: samo da baba vidi na svoje oči da se oženiš, pa će lakše u zemlju.

RADOSAV (prekida molećivo): Nemoj, majko, pisat da se ženi, ako znaš šta je milos.

JOKA: Piši dalje: da tvoja baba vidi potomstvo, pa da sklopi oči.

RADOSAV (prekida): Nemoj, majko, ne treba mu dva put reć. Oće, ima mu po kome doć.

JOKA: Piši: Ljubi te tvoja baba, a i đed bi, samo nije ođe, kosi nekog đavola na Jeseništa.

MILIJANA (ponavlja): ... đavola na Jeseništa.

JOKA (instinktivno): No đe, Milijana?

MILIJANA: To ja ponavljam šta si rekla.

JOKA: Rekog li mu sve, zaboga?

RADOSAV: Nemoj, majko, ono da se ženi, ako te umolit mogu. Dopiši, ako oćeš: ono što sam ti napisala da se ženiš, nije tačno.

JOKA: Dopiši još, Milijana: nađi ti, Mišo, blagoš mene, ženu, a on nek priča šta goj oće! Lakše će ti bit. Imaće ko da te opere, a njega sad nije briga što nema ko.

MILIJANA (ponavlja): ... što nema ko.

JOKA (instinktivno): Oklen ja znam?

MILIJANA: To ja ponavljam šta si mi rekla da se ne zbrkam.

JOKA: Aha... tako mi boga, mislila sam da me pitaš, pa velim, oklen ja znam... sad moš ti, Radosave.

RADOSAV: Piši, Milijana: sine Mišo! Mene ne daju da napišem ono što big stio...

JOKA (prekida): Jopet prijetiš.

RADOSAV: Nijesam, majko, no istinu zborim.

JOKA: Piši detetu ljucki, šta se stalno bodeš?

RADOSAV: Piši, Milijana: sine Mišo! Đed kosi na Jeseništa, sve pripeklo, niđe daška, oće sve da sprži. Milava je otelila vočića Zekonju, mašala! Danas je četvrtak kod nas ođe, a pismo će uturit Joksim, on danas ide u Šavnik, tako je reko, ako ne slaže, a neće, što bi lago, kad mu nije ni iz džepa ni u džep? Tvoj otac Radosav.

JOKA: E tako. Viš kako umiješ kad oćeš.

RADOSAV: Mogu li još nešto dodat?

JOKA: Moš, što da ne moš?

RADOSAV: Piši, Milijana: Kad Zekonja poraste, biće pravi vo! Jopet zdravo. Tvoj otac Radosav.

MILIJANA: Oli sad ti, majko?

LJEPOSAVA: Oću.

MILIJANA: Ajde.

LJEPOSAVA: Piši: oči moje jedine.

JOKA (prekida): Pi, govno mu pod nos.

LJEPOSAVA (iznenađeno): A...?

JOKA: To ja da ga ne urečeš.

LJEPOSAVA: Pi, govno mu pod nos.

MILIJANA: Oću li to pisat?

LJEPOSAVA: Ne znam treba li?

MILIJANA: Oklen ja znam...?

JOKA: Nije zgoreg.

LJEPOSAVA: Da turimo?

MILIJANA: Ja ne big.

LJEPOSAVA: Što?

MILIJANA: Ne ide to u pismo.

LJEPOSAVA: Ide li, zaboga?

JOKA: Turi ti, ne fali ništa. Il nemoj, no kad dođeš dotle
samo reci, pa će se kontat ko da je napisato.

LJEPOSAVA: Ajde, kad veliš. Piši: oči moje jedine, pi
govno ti pod nos.

JOKA (prekida): E tako.

LJEPOSAVA (nastavlja diktiranje plačnim glasom): Uže-
ljela te se majka do neba, pa eto...

RADOSAV (prekida): Uči, ako očeš.

LJEPOSAVA: Nijesam to šćela.

RADOSAV: Ne znam jesi li, ili nijesi, tu se druga riječ
izmislit ne može. Šta goj drugo turiš, neće se uklopit.

LJEPOSAVA: Piši ti, Milijana, dalje vako: pa ti eto šiljem
ovu crkavicu da kupiš sebe šta goj ti drago, a ti ćeš
viđet šta je to.

RADOSAV (prekida): Nakupi se on, ljepota! Crkavica vamo, crkavica tamo, nema rašta učit.

LJEPOSAVA (nastavlja diktiranje): Kod nas novije ima jedino da je Milava otelila vočića Zekonju, mašala! Aj u zdravlje i živio mi sto godina!

MILIJANA (ponavlja): Sto godina.

LJEPOSAVA: Je li malo, zaboga?

JOKA: Ne ono.

RADOSAV: Što ga sokolite, svaka vi čas!

MILIJANA: Sa ću ja. (glasno prati tekst) Dragi, jedini brale Mišo. U selo se svi raspituju za te, osobito Jeka Obrenova...

RADOSAV (prekida): To precrtaj!

MILIJANA: Što?

RADOSAV: Baba mu veli da se ženi, a ti mu nađe ženu!

JOKA: Samo ti, Mišure, piši.

MILIJANA (nastavlja): Po vas dan ko slučajno naiđe, vuda i upita za te.

RADOSAV (prekida): Čuješ kučke!

MILIJANA (nastavlja): Svaki dan upituje ka ćeš amo.

RADOSAV (prekida): Kako uči, izgleda da će brzo doć.

MILIJANA (nastavlja): Ja sam joj rekla da ćeš doć kad položiš ispite...

RADOSAV (prekida): Neće se onda gledat.

JOKA: Brzo će doć Miladin, Radosave. Brzo, brzo.

MILIJANA (nastavlja): Šiljem ti da kupiš nešto za se, to mi je dao đed kad je prodo jagnjad, pa ti odaberi šta ćeš uzeti.

RADOSAV (prekida): Koliko ti je dao?

JOKA: Pitaj njega, što pitaš nju?

RADOSAV: Ko velim, ona mi je pri ruci...

JOKA: Sa će doć Miladin, pa će ti on reć.

RADOSAV: A i što da pitam, kad znam? Sigurno nije dao mlogo...

JOKA: Reće ti on u gram tačno.

RADOSAV: Ko da to mene zanima... Ne big dao po lule duvana i da znam koliko joj je dao... Ne big, časti mi. No, ko velim, koliko goj joj je dao, nek predvoji, pišaće mu se jopet...

JOKA: Jopet će njoj đed dat.

RADOSAV: Bogomi mu poslasmu, mašala, neće moć jedna pošta da isplati. Da mu kojijem slučajem šiljemo uput, morali bi dva-tri komada popunit da sve stane.

JOKA: Nastavi ti, Milijana, pismo, nek on priča šta goj oće.

MILIJANA (nastavlja): Ljubi te po sto puta tvoja sestra Milijana.

RADOSAV: Pomenu li mu iko da uči?

MILIJANA: Ne.

RADOSAV: Aj da dopišemo: svi zajedno ti dopisujemo da ti niko nije pomenuo da učiš, pa ti vidi kako ćeš.

JOKA: Samo bi ga prestravljivo.

RADOSAV: Ne big, majko, no će zaboravit što je tamo. Oće, časti mi! Oće, svega mi!

JOKA: Oliži ti, Milijana, kuverat i zalijepi.

RADOSAV: Aj da mu izokola napišemo: nas ne interesuje kako učiš, no se u selo mlogi raspituju, pa javi.

JOKA: Oliži ti, Milijana, kuverat, kad velim.

MILIJANA: Ne može sve stat. Nabučilo se, pa ne dovata.

JOKA: Zbi nekako.

MILIJANA: Ček, ček, ček... eve, na jedvite jade.

RADOSAV: Je li sve stalo?

MILIJANA: Jes.

RADOSAV: Vide li se pare?

MILIJANA: Ne.

RADOSAV: Nu mi to pismo da vidu... Vidi se da unutra ima nešto... Da mu ig ko ne ukrade?...

JOKA: Ako tebe prođu, manja im je opasnos.

RADOSAV: Ukradoše, majko, Peru lane. Sječaš se? Viko sam ja da ne možemo svi stat.

JOKA: Samo ga ti tisni pod kredenac da se ispegla, ništa se videt neće.

RADOSAV: Ajde, Milijana, ja ću dić kredenac, a ti zavuci pod njega.

MILIJANA: Dobro...

RADOSAV: Jesi li spremna?

MILIJANA: Jesam.

RADOSAV: Ajde. Og, og, og...

MILADIN (ulazeći): Kako je ovo vrijeme, serem se u nje-ga! Sve sprži! Šta to činiš, Radosave?

RADOSAV: Napisasmo Mišu pismo, pa očemo da ga turimo pod kredenac da se ispegla.

MILADIN: A mene...? A ja? A ja, ko da nijesam živ!?

RADOSAV: Turili smo da kosiš na Jeseništa i da nijesi tun.

MILADIN: Šta ste mu pisali?

RADOSAV: Svak pomalo, svak ponešto, evo vidi. Nabučilo se ko klupko.

MILADIN: Otpečati da se javnem unuku.

RADOSAV: Nemoj, tata, nema će stat.

MILADIN: Pomaćeš se ti.

RADOSAV: Ja?

MILADIN: Ti, ti! Malo se ustranu, ima ođe još živig!

RADOSAV (molećivo): Nemoj, tata, jedva smo i ovo spučili.

MILADIN: Otpečati, kad ti velim!

RADOSAV: Ajde, Milijana, otpečati.

MILIJANA: Oću li?

MILADIN: Bucaj, kad velim! Imam jednog unuka, doktora, i ne daju mi da se javim!? Bucaj i turi me na prvo mjesto!

JOKA: Bogomi će teško stati...

MILADIN: Šta ti znaš? Šta ti znaš? Nemoj da ve sve iz pisma isćeram! Jeste li čuli?

SVI (disharmonično): Jesmo...

MILADIN: Bucaj, Milijana!

MILIJANA: Izbucala sam.

MILADIN: Ima li tun đe stat?

MILIJANA: Ođe nema.

MILADIN: Uzimaj drugi lis.

MILIJANA: Uzela sam.

MILADIN: Kako da počnem...? Oklen da krenem?... Šta prvo da turim...? Piši vako: sine Mišo, unuče, doktore! Cio si na đeda, svak veli, cipan cio! Isti si ja! Isti, isto-vetni! Pljunuti đed, veli i Radonja! Juče ga sretog i to mi reče. Veli: oni tvoj unuk isti ti! Od novijeg stvari ođe ima jedino da je Milava otelila vočića Zekonju, mašala!

SVI: Mašala!

MILADIN: Piši dalje: kosio sam nešto na Jeseništa, a nijesam kosio, no pretuco, a nijesam ni pretuco, no klepo, a nijesam ni klepo, no prikašo, a nijesam ni prikašo, no mlatio, a da sam mlatio, bar big nešto učinio, no ne znam što sam bio tamo! Uskopištila se trava, nikad ljuća bila nije, pa nemoš okinut kad bi kojevitezo! E, tako je, Milava, svaka joj čas, otelila vočića Zekonju, mašala!

SVI (instinktivno): Mašala!

MILADIN: Ima li još mjesta?

MILIJANA: Ima.

MILADIN: Onda piši: onu loptu što sam ti prije četiri godine zakatančio ću ti sad vrnut, samo nemoj š njom u žito, jopet ću ti je uzet! Moš se igrat na Babinu Glavicu, ko svi ostali, a ne u žito! Stižeš li me, Milijana?

MILIJANA: Stižem, đedo, stižem.

MILADIN: Svaka ti čas! Aj nastavi: Kad završiš prvu godinu, moš liječit neke bolesti, samo nek mi jebe oca Milutin te ćeš njega! Ne da govno putom proć kudijen se vazda išlo!

MILIJANA (ponavlja): ... kudije se vazda išlo...

MILADIN: Ovudije, no kudije!

MILIJANA: To ja ponavljam zadnje riječi da se ne zbrkam.

MILADIN: A je li, ja mislim bogomi pitaš. Piši dalje: Naturio kamenja, nabaco trnja, pa ti prođi, ako moš!? Sad kosi pod našu kuću, a vodu seka s vr sela, ne smije ni iskat ovu s našeg izvora!

MILIJANA (ponavlja): ... izvora...

MILADIN: Šiljem ti ovu crkavicu, nek ti se nađe, zlu ne trebalo, a ti troši, nemoj da ti drugi dava!

MILIJANA (ponavlja): ... nemoj da ti drugi dava...

MILADIN (ljuto): To ni slučajno! Onda mu se serem na dobitak!

(PAUZA)

MILADIN: Rekog li mu sve što sam stio, zaboga?

RADOSAV: Jesi, tata, sve što si stio, samo nijesi upiso koliko mu šilješ.

MILADIN: Šiljem mu dosta.

RADOSAV: Vjerujem ti ja, no on neće znat ko mu šta dava. Kad se pare zbupaju, aj ti razdvoj šta je čije?

MILADIN: Znaće on tačno koliko je ko poslo.

RADOSAV: Neće, bogami. Ja big, da se što pitam, sad raz-dvojio i upiso recimo vako: baba ti šilje voliko, majka voliko, sestra voliko, đed voliko – nek zna.

MILADIN: Upiši ti, ne brani ti niko.

RADOSAV: Upiso big ja, da znam.

MILADIN: Dopiši još, Milijana: Sve što sam stio sam ti reko, bez da te pozdravljam, pa te pozdravljam. Aj zdravo! Tvoj đed Miladin i ostali!

MILIJANA (ponavlja): I ostali...

MILADIN: Na ti ove pare, Milijana, tisni ig nekako.

MILIJANA: Ne može ođe stat.

MILADIN: Ne li?

MILIJANA: Ne.

MILADIN: Mora nekako.

MILIJANA: Kad ne može, džabe mora.

MILADIN: A što ste se nagurali, svaka vi čas! Mogaste li omanje?

MILIJANA: Bogomi ne može stat.

MILADIN: Ima li većijeg kuverata?

RADOSAV: Ima jedino u opštinu.

MILADIN: Ne šilje mu pismo opština, Radosave, no vamilija.

RADOSAV: Koliko je unutra, svak će mislit da je iz opštine.

MILIJANA: Kako ćemo mu ga poslat?

MILADIN: Ima li đe kaka kutija?

RADOSAV: Šta će ti kutija?

MILADIN: Da turimo pismo u kutiju, pa da upakujemo.

RADOSAV: Samo pismo u kutiju?

MILADIN: Tisnućemo mu još pođešto, da popunimo okolo.

LJEPOSAVA: Ima jedna dolje u izbu, no sam na nju nalegla kokoš.

MILADIN: Nema druge?

JOKA: Ima ođe pod krevet jedna od sapuna. Valja li u nju?

MILADIN: No šta no valja. Vadi je.

JOKA: Na ti kutiju.

MILIJANA: Šta ćemo turit još?

RADOSAV: Lješnika, ako je koji osto.

MILIJANA: Nema toliko.

MILADIN: Da turimo jedno suvo stegno, nek ćelje pomalo?

JOKA: No šta, no da turimo.

MILADIN: Aj ga ti, Radosave, skini s tavana.

RADOSAV: Ne znam može li stat?

MILADIN: Tvoje je da skineš, a mi ćemo ga nagurat nekako.

RADOSAV (otvarajući vrata): Dobro...

MILADIN: Turi, snajka, i jednu teglu skorupa i napuni jednu bocu meda, nek mu se nađe.

LJEPOSAVA: Oću.

JOKA: Na ti, Miladine, ovi lokum, ako ima đe.

MILADIN: Ima, ima! No šta, no ima!

LJEPOSAVA: Eve ti tegla skorupa. Sa ću napunit med.

MILADIN: Drž, Milijana, pa raspoređuj.

MILIJANA: Samo da tata donese stegno i majka med.

LJEPOSAVA: Na ti med.

RADOSAV (ulazeći): Stiglo stegno!

MILADIN: Nu mi ga amo... Dugačko stegno, ne može stat. Aj ga, Radosave, prebi po pola na ćepalo, pa donesi.

RADOSAV (izlazeći): Dobro...

(pauza)

RADOSAV (ulazeći): Prebig stegno i umalo prs! Ko je nasadivo onu sjekiru, oca mu jebem!

MILADIN: Ja!

RADOSAV: Onda nikome ništa...

MILADIN: Sa ćemo vako: lješnici na dno, pismo na njig, na njega jopet lješnici, lokum sa strane, do njega med, do meda skorup, a ozgo, a ozgo, a ozgo stegno. Ozgo stegno, a ne može! Mala je kutija. Može pola, svo ne može. Da isturimo pola stegna?

RADOSAV: Na volju ti, pa biraj.

MILADIN: Da isturimo, nema druge. Na ti ovi komad, vrni ga na tavan.

RADOSAV: Neka ga sad tun, vrnuću ga poslje.

MILADIN: Odma ga vrni, kad velim! Bude li ode stojo još po minuta, nećemo znat ni da smo ga imali.

RADOSAV: Neka ga zasad tun, tata. Neću mu se primicat više no da nije moje.

MILADIN: Dobro, dobro... Aj sad uveži paket.

RADOSAV: Evo sa ću. Evo saću, no nema konopa...

MILADIN: Nema konopa?!

RADOSAV: Ljeposava, ja za konop nešto pitam.

LJEPOSAVA: Evo me Radosave, ne znam šta ću prije...

MILADIN: Kud dijevate noliki konop silo božja, ko da ga jedete?!

RADOSAV: Ne jedemo tata, no nema...

MILADIN: U ovu kuću fali samo ono što treba, ostalo imamo...

RADOSAV: Imali smo, sad nemamo, kupićemo jopet...

Ajde Ljeposava, pođi do Petka, pa zajmi...

LJEPOSAVA: Čekaj Radosave, dužni smo mu preko deset kuverata...

RADOSAV: Dužan je i on nama soli, pa nikome ništa! (Ljeposava izlazi pa se brzo vraća, pozajmila konop.)

RADOSAV: E saćemo mi to začas. Op, op, op, tako... Pri-
drži mi ovi čvor... Tako... Još samo minut... Gotovo
je! Ima li đe voska?

JOKA: Ima gore u slanik.

RADOSAV: Uždi, Milijana, vurminu, da nakapamo.

MILIJANA: Evo.

RADOSAV: Tako... još zeru... Prinesi je vamo... Tako...
sad da pljunem na ovi gvozdenjak, da zapečatim.
Tako... eve ga, gotovo je!

MILADIN: Ne valja, otvaraj!

RADOSAV: Što?

MILADIN: Nijesmo mu napisali šta je unutra. Otvaraj da
mu ozgo turimo pismo šta je ozdo.

JOKA: Obraza mi, dobro si se sjetio.

RADOSAV: Nemoj da ga otvaramo, znaće on.

MILADIN: Otvaraj, Radosave, a ti, Milijana, uzmi jedan
lis i piši.

MILIJANA: Uzela sam.

MILADIN: Piši vako: Dragi sine, Mišo, unuč, doktore!
Svi smo dobro i zdravo, fala bogu jedinome, i svi te
mlogo pozdravljamo, osobito ja! U ono drugo pismo
smo ti sve rekli. I da se otelila Milava i da je otelila voči-
ća Zekonju, mašala! Mogli smo mu dat ime Vilonja, no
neko reče Zekonja i sad je gotovo! Šiljemo ti ovi paket,
nek ti se nađe. Ozgo je stegno, ispod njega skorup,
med i lokum. Lokum ti šilje osobito baba, oklen joj,
ne znam, da si je juče pito ima li rekla bi: Oklen mi, iz
guzice! Na dno su lješnici, a med njima: pismo! Ako
ima ko u sobu, bez ti, kad dobiješ ovi paket, ti se pravi
ko da za ovo drugo pismo ništa ne znaš! Pravi se ko
da ti za njega nijesam ništa reko! Znači, ako je neko

u sobu, o ovom drugom pismu nemoj ni kamenit! Moš zviždukat, moš ovo prvo preturat tamo - amo, moš radit šta goj oćeš, samo nemoj izlazit iz sobe! Ako izideš, on može pretres paket i onda je gotovo! Tako treba, jer su u ovo drugo pismo pare! Kad ostaneš nasamo, pare obavezno izbroj, da koja ne umakne!

RADOSAV (prekida): Što da ig broji, kad ne zna koliko mu je opravljeno?

MILADIN: Nek izbroji, Radosave, nek izbroji. Kad amo dođe, ćemo se sabrat. Piši, Milijana dalje: počasti drugove, nemoj da si ilav, nema ti po kome doć, nako nijesi na oca! Sve ti ovo šiljemo po Joksimu, koji danas ide u Šavnik, a što ide, ne znam.

MILIJANA (ponavlja):... a što ide ne znam...

MILADIN (instinktivno): Ni ja, bogomi! On svaki drugi dan u Šavnik!

MILIJANA: Oli dodavat još šta?

MILADIN: Turi još ovo: Druga polovina stegna, kojoj se Radosav primako, nije mogla stat, pa ti ga zato nijesmo poslali, tako da nemoj mislit da ga je ko ukro. Jes ga ukro ako fali ta polovina koju ti šiljemo, a ako fali ova koja je ođe, nije niko. Ako se stegno osjeća na sapun, ako se čune, to nije od stegna, no od kutije.

MILIJANA (ponavlja): ... to nije od stegna, no od kutije...

MILADIN (instinktivno): Ne, oklen će bit od stegna!?

MILIJANA: Oli dodavat još šta?

MILADIN: Dodaj još: Neću ništa više dodavat, a imo big šta, no aj zdravo! Tvoj đed Miladin.

MILIJANA (ponavlja): Miladin...

MILADIN: Sad ga, Radosave, zapečati, pa da čekamo Joksima.